

Hvor blev de 63 år dog af?

I forrige nummer fortalte Josef Rasmussen om sine spændende år i Danmark. I dette nummer kan du læse, hvordan årene i USA formede sig.

Tilbageblik over et langt liv

Initiativtageren til Kuranstalten i Juelsminde, Jens Andreas Svendsen, var en yderst farverig person. Læs hans livshistorie fortalt af ét af hans børnebørn.

Glem ikke årets Seniorstævne

Der er endnu ledige pladser på årets seniorstævne, som i år foregår på Sundvolden Hotel udenfor Oslo, i dagene 15.-20. juli.

02

4. årg. maj 2014

Aktive Seniorer

Arken på vej

En kopi af Noas ark, der ligger forankret i Køge i anledning af Bibelselskabets 200 års jubilæum.

Aktive Seniorer
Nr. 2 maj 2014

AKTIVE SENIORER

udgives af Foreningen for Danske Adventist-seniorer. I 2014 sendes det til alle medlemmer i Adventistkirken, der er fyldt 60 år, uden beregning. Udgifterne til tryk og porto er dog stadig stigende, hvorfor gaver til bladet og foreningen modtages med tak og kan indbetales på vores konto i Danske Bank: Reg. nr. 1551 konto nr. 000 690 2154

Adventistseniorer i udlandet kan få Aktive Seniorer tilsendt, som pdf-fil via e-mail. Adresser på mulige udenlandske abonnenter modtages med tak.

Redaktion: Walder Hartmann (ansvh.)
tlf. 7589 5619, e-mail: walder@hafnet.dk,
Birthe Bayer
Harry Sættem

Layout: Mediegruppen

Tryk: Øko-tryk

Forside foto: Noas ark ligger for tiden for anker i Køge Havn, men bugseres senere videre gennem dansk farvand til østjyske havne.

Deadline for stof til næste blad:

1. juli 2014

Næste blad udkommer: August 2014

ISSN: 2244-9930

FORENINGEN FOR DANSKE ADVENTISTSENIORER

Formand: Bent Nielsen, tlf. 65902570

Næstformand: Walder Hartmann

Kasserer: Doris Jørgensen

Sekretær: Birthe Bayer

Øvrige bestyrelsesmedlemmer:

Sonja Bäckström, Elbjørg Meiner-Madsen,
John Ravnkilde, Hanne Schantz og
Harry Sættem

MG 2337

Kære venner

Foråret, der får alt i naturen til at spire frem på ny, minder os om Guds skaberkraft. Får han også lov til at fylde os med ny kraft og energi, eller har årene tæret så meget på os, at forholdet til Gud også er lagt lidt i dvale?

Af: Bent Nielsen Foto: H. Sættem

Hvordan er vort forhold til Gud? En lovkyndig spurgte Jesus: Mester, hvad er det største bud i loven? Og Jesus svarede:

Du skal elske Herren din Gud

1. af hele dit hjerte
2. af hele din sjæl
3. af hele dit sind.

Dette er det største og det første bud (Matt 22, 37-38).

Når vi læser disse tanker, tænker vi uvilkårligt på Gud. Gud, der ønsker at være vor frelser. Gud, der ønsker, at vi skal tænke på hans renhed, godhed og kraft til at forvandle vort liv. Jo mere vi tænker på Ham, lærer om Ham, følger Ham, vil Han blive mere virkelig for os.

Og følgen af dette bliver, at vi elsker Gud. Der findes intet større for os, end at vi er elsket af Gud. Derfor overgiver vi vore liv til ham.

Jesus fortsatte sit svar ved at sige til den lovkyndige: Der et andet, som står lig med dette. Du skal elske din næste som dig selv. På de to bud hviler hele loven!

Jesus siger det samme til os i dag, for til evig tid er dette forholdet mellem Gud og mennesker.

Matt 22,36-40 er i det hele taget noget vi har godt af både at læse og tænke på dagligt. Så vil vi erfare, at livet med og for Gud er værdifuldt.

Det er nødvendigt at lære at elske Gud og vor næste, hvis vi vil opleve evigheden, hvor vi skal se Gud ansigt til ansigt. Synden vil være udslettet og evigheden ligger foran os.

Brug noget tid både nu og i fremtiden til at tænke på vort forhold til Gud. Tænk på den glæde og lykke, det er at være en kristen. Tænk på glæden ved at følge Jesus Kristus hver dag, og at han er Herre i vore liv.

Johannes skrev: Se hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi kaldes Guds børn, og vi er det. Derfor kender verden ikke os, fordi den ikke kender ham. Mine kære, vi er Guds børn nu, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi skal blive. Vi ved, når han åbenbares, skal vi blive ligesom ham, for vi skal se ham, som han er. ■

Modtag disse tanker med
min bedste hilsen.

Bent Nielsen

FORENINGEN FOR DANSKE
ADVENTISTSENIORER

Et ekstra nanogram tro

Af: Walder Hartmann Foto: Mary-Ann Hartmann

Jeg sad forleden og læste i Luk 17. Tag et øjeblik din egen bibel og læs vers 1-5.

Giv os mere tro! sagde de til Jesus. Det er da for alvor en smuk bøn! Hvis bare der var mere ægte tro til, ville hele verdens historie se anderledes ud. Og Danmarks historie. Og kirkens. Og vor egen.

Hvad svarer Jesus? Han siger faktisk: Mere tro? Som om I overhovedet havde noget - noget, der kunne blive mere af? Ikke engang så meget, som et sennepsfrø fylder, har I.

Her må vi tilføje, at Jesus end ikke går op i så store størrelser som knappenålshoveder - 700 sennepsfrø vejer mindre end ét gram.

Vi taler nok i virkeligheden om nanogram her. Altså: I har faktisk ikke noget, der er værd at kaldes tro. Havde I bare lidt, kunne et ord fra jer rive et morbærtræ med dets store rodnet op og flytte det, eller flytte bjerget her et andet sted hen. Det kan I jo ikke...

Hvor vil Jesus hen? Revser han os, fordi vi er for dårlige til at tro?

Nej, han forholder sig til virkeligheden. Det at flytte rundt med bjerge og træer er noget, der alene tilkommer Skaberen, den almægtige. Sådan er det, og sådan skal det være. Vi skal ikke være som Gud. Vi har ikke brug for en tro, der kan gøre al verdens mirakler.

Vi har brug for en tro, der er fremadvendt.

Heb 11,1-2

Tro er fast tillid til det, der håbes på, overbevisning om det, der ikke ses. Den er jo bevidnet om de gamle.

I tro fatter vi, at verden blev skabt ved Guds ord, så det, vi ser, ikke er blevet til af noget synligt.

Mange i dagens Danmark har den indstilling, at det med det levende håb er det sidste, man griber til - når det er kommet så vidt med os, at vi ikke har mere at slå vor lid til eller være optaget af i denne verden, så er vi parat til at gribe efter håbet for evigheden. Så er vi åbne for at modtage mere tro.

En af landets dygtigste pianister skulle spille ved en frokostkoncert i koncerthuset. Man havde dækket bord langs rummets lange sider, og i midten stod flygelet. Gæsterne spiste og småsnakkede, mens de ventede på, at koncerten skulle begynde.

En kvinde havde taget sin femårige søn med for at opmuntre ham i hans klaverspil. Pludseligt fik hun øje på nogle bekendte ved et bord et stykke væk. Derfor bad hun sønnen om at vente ved bordet, imens hun snakkede lidt med vennerne.

Efter et stykke tid hørtes der søgende toner fra flygelet. Alle kig-

gede nysgerrigt op. Den femåriges mor forstod forskrækket, at det var hendes søn, der i stedet for at have ventet ved bordet, havde sneget sig hen til flygelet. Der sad han nu og spillede Mester Jakob med én finger. Moren blev selvfølgelig frygtelig flov. Hvad ville de andre gæster ikke sige?

Men før hun nåede at styrte derhen og sætte en stopper for hans klimpren, stod koncertpianisten pludselig henne ved flygelet. Han satte sig ved siden af drengen på klaverbænken, smilede til ham og hviskede, at han skulle blive ved med at spille. Så fremførte mesteren og begynderen Mester Jakob sammen.

Drengen spillede melodien, pianisten spillede akkord og 2. stemme. Publikum var tryllebundet.

Når du føler, at du er ude på dybt vand, når ingenting bliver helt, som du havde tænkt dig - lyt da nøje efter. For så vil du høre Gud hviske til dig: 'Hold ikke op med at spille. Giv også plads til mig på bænken, så spiller vi sammen. Brug den tro, du har, lille eller stor, så vil jeg prøve at forvandle den til noget storslået. ■

Walder Hartmann

Slip Profetierne løs!

Adventistkirkens medlemmer har i over 150 år beskæftiget sig meget med Bibelens profetier. De spillede en væsentlig rolle i 1800-tallets adventvækkelse, fordi de bekræfter, at man kan stole på Guds ord. De giver os stadig håb i vores kristne erfaring og opmuntrer os til udholdenhed, når åndelige kampe trænger sig på. Profetierne har givet - og giver stadig - værdifulde glimt og indsigt i både kirkens og den profane verdens historie. Inspirationen tilpasser budskaberne til den aktuelle situation.

Af: Børge Schantz Foto: Colourbox

Den første reaktion for den, der studerer de bibelske profetier, er at det er noget om fremtidige begivenheder, som Gud ønsker, at hans folk skal vide. Inspirationen (Gud Helligånd) talte gennem profeterne, der skulle være budbringerne om de fremtidige begivenheder.

Ordet profeti kommer fra græsk, hvor pro betyder før, og phanai tale. I vores forståelse er profeti et guddommeligt inspireret budskab, givet til en profet, som kan være en mand eller en kvinde, der er kaldet af Gud til opgaven. Budskaberne er forudsigelser om snart forestående eller senere kommende begivenheder. De kan også være vejledninger i at møde udfordringer eller formaninger for overtrædelser.

Den guddommelige Inspiration har tilladt at profeternes individu-

elle stil og ordvalg - i skrift og tale - præger forkyndelsen. 16 af Bibelens 66 bøger, bærer navnet på en profet. I denne artikel foreslår jeg, at man kan kategorisere de bibelske profetier i forhold til deres plads i historien og deres formål.

1. Profetiske budskaber til Israel i Gamle Testamente

De fleste af budskaberne fra det Det gamle Testaments profeter var rettet til profeternes samtid. I utallige tilfælde begynder profetien med ord om, at det er Herren, der taler. Der findes advarsler om mulige angreb fra nabolandene, hungersnød, pest og trusler om eksil. De profetiske advarsler blev af profeten viderebragt i direkte tale, og de handlede ofte om straffe for strafald. Hvis omstændighederne

ændrede sig, så fornyet lydighed fulgte, resulterede det igen i nåde og barmhjertighed.

Profeten talte til folket på lignende måde, som en prædikant vil forkynde i dag. Temaerne og advarslerne i Det gamle Testaments profetier har senere i kirkens historie tjent til advarsel for lignende lovovertrædelser og strafald blandt de kristne.

2. Profetier om Jesu første komme

I Det gamle Testamente er der også mange profetier (nogle vil hævde over 1.000), der forudsiger Kristi fødsel, liv, gerninger, mirakler, lidelse og død. Hele formålet med Kristi første komme blev afsløret næsten 1.000 år, før han blev født. Profeterne forkyndte, blandt andet, at en jomfru skulle føde en dreng

ved navn Immanuel (Es 7,14), i Betlehem (Mika 5,1). Han ville være arving til Davids trone (Es 9,6), evig konge i Israel (Dan 2,44) såvel som ypperstepræst, og han ville til sidst stige op til himlen. Daniel (9,25-27) afslører bestemte datoer for Jesu jordiske tjeneste og lidelse.

Disse profetier var så direkte og klare, at både Peter og Paulus, i deres missionsindsats overfor jøderne, kunne bruge GTs profetier som appeller til at acceptere Jesus Kristus som Herre og Frelser. Dette gjorde de før evangelierne blev nedskrevet.

3. Endetidsprofetier

- tegn i himlen og på jorden

Den tredje kategori kan betegnes, som forudsigelser om de sidste tider. Daniel, evangelierne og nogle af Paulus breve forudsagde, at der vil blive tegn i himlen, på jorden og blandt mennesker. Disse ville afsløre, at verdens ende var nær. Profetierne taler om tegn i himmelen: Sol, måne og stjerner (Luk 21,25) og på jorden ville der blive jordskælv (Mark 13,8) hungersnød og pest med krige og rygter om krig (Mat 24, 6-7; Luk 21,11). I den religiøse verden ville der opstå falske profetier, som ville føre mange vild (Mat 24,11). Omkring 20 negative tegn på moralsk forfald ville også markere afslutningen af jordens historie (2 Tim 3, 1-5). En profeti forudsiger at videnskaben vil udvikle sig markant (Dan 12, 4).

På den positive side lægges der vægt på, at forkyndelsen af evangeliet til hele verden også er et tegn på historiens afslutning (Mat 24, 14). Denne appel har inspireret kristne til at bringe det glade budskab til de mange for dermed at fremskynde dagen for Jesu Genkomst.

I denne gruppe profetier er der brugt direkte ord i korte sætninger

og uden detaljer. Der bliver ikke brugt symbolske vendinger. Forudsigelserne er direkte, ukomplicerede og kræver ingen fortolkninger.

Et studie af forskellige skolers dommedagsforkyndelse røber, at disse forudsagte katastrofer, måske i en mildere form, har fundet sted på forskellige tidspunkter et eller andet sted i verden. Effekten har været, at i hver af de omkring 70 slægtled af kristne siden pinsedagen, er de blevet fortolket til at passe ind i samtiden, med det resultat at mange kristne i alle tidsaldre har forventet Jesu genkomst i deres tid.

4. Forudsigelser om globale antikristelige, religiøse og politiske bevægelser

I Daniels bog og i Åbenbaringen findes der profetier om specifikke religiøse/politiske magter, som modarbejder de guddommelige planer med menneskeslægten. Forsøgene på at underminere Guds suverænitet, samt forfølgelser af Guds folk i flere tidsaldre, er skildret med symbolske billeder. I Daniel (7, 4-8) tales der blandt andet om en løve med vinger, en bjørn med ribben i munden, en panter med fire hoveder og et gruppvækkende ubeskriveligt dyr med jerntænder og ti horn.

I Johannes Åbenbaring anvendes et lignende allegorisk sprog. Der er beskrivelser med symboler som dyr med horn, drager, skøger, skriftruller, segl og basuner. Det profetiske sprog rummer også ordet Babylon. Disse religiøse/politiske magter i både Daniel og Åbenbaringen har i historien deres begyndelse med Medien og Persien (Dan 8, 20) og fortsætter med bespottelserne og forfølgelserne indtil Kristi genkomst (Rev 20,1-3). Selvom profetierne generelt advarer om et klimaks i de

sidste dage, omtales det dog, at de onde magter har været aktive i hele den kristne kirkes historie.

Apostlen Johannes er den eneste, der bruger ordet Antikrist i sine breve. Fire gange antyder dette begreb myndigheder, der benægter, at Jesus er Kristus, og at der er tale om et Fader/Søn forhold (1 Joh 2,22). Ordet antikrist, der kan fortolkes til både at være imod eller i stedet for Kristus, blev en fælles betegnelse brugt om alle antagonistiske forfølgere og blasfemiske magter, hver med deres eget program og former for angreb på Guds folk.

Det begyndte med den romerske kejser Nero, der regnes som op-havsmanden til kristen forfølgelse. Han har haft mange efterfølgere. I hver generation siden Pinsedagen har der været Neroer. Det har været kejsere, konger, fyrster, præsidenter, diktatorer og religiøse ledere, som i billedform i deres styremåde og gerninger nemt kunne sammenlignes med de frygtelige bibelske dyr. De har hver på deres måde udøvet de negative handlinger, som er tillagt de antikristelige magter.

Efter Anden Verdenskrig har jeg mødt tyske kristne, der har lidt under det nazistiske regime, som beskriver Hitler som en Antikrist. Der findes russiske troende, der giver samme titel til Stalin.

I dag vil kristne fra de mange traditioner stadig hævde, at det bibelske antikristelige fænomen også passer ind med visse nutidige regeringer, verdensreligioner eller diktatorer, som på forskellige måder begrænser kristnes rettigheder og forfølger de kristne. Begrebet antikrist er også brugt om politiske bevægelser som socialisme, kapitalisme og kommunisme. På religionens område har man, alt efter hvor man selv står, fortolket spiritisme, ►

katolicisme, protestantisme og islam som værende antikristelige bevægelser.

5. Tre direkte, afslørende og betydningsfulde tidsprofetier

Inspirationen har, som vi har set, gennem profetier forfattet de guddommelige budskaber på en sådan måde, at selv om deres primære funktion gjaldt en speciel tilstand eller krise i Guds folks historie, kunne de fortolkes og forkyndes til både at bringe trøst og advarsel til andre generationer i lignende situationer.

Imidlertid er der episoder historien, som vedrører Guds folk på en speciel måde. Her har Inspirationen, ved brug af tidsangivelser, sørget for, at betydningsfulde begivenheder er fremhævet. Det er markeret ved at de finder sted på helt bestemte tidpunkter. Tre perioder skal nævnes.

Jesu Kristi Første Komme

Der er syv år (en profetisk uge), som kendetegner tiden for Kristi jordiske gerning og begynder med hans dåb, derefter tre år og et halvt år senere korsfæstelsen og himmelfarten, og slutter med den globale kristne missions fødsel. Disse syv år, de mest betydningsfulde for menneskeheden, blev profeteret at ville være 27-34 e.Kr. (Dan 9, 26-27). De syv uger er en del af profetien om 2300 år (Dan 8,14), som begyndte i 457 f.Kr.

Den Store Antikrist afsløret

De antikristelige bevægelser findes i mange kulturer og tidsaldre og er forudsagt i både Daniels bog og Åbenbaringen. Teksterne om forfølgelse, forandring af guddommelige tider og love er generelt fortolket, også af mange reformatorer, som værende pavedømmets virke.

Ifølge profetierne ville denne magt være dominerende i 1260 år (Dan 7,25; Åb 12,6).

Som et resultat af begivenheder omkring 538 e.Kr. erklærede den romerske kejser Justinian at paven ikke alene er leder af den eneste "sande" kirke, men også hersker i hele Europa. Dette overherredømme skulle ifølge profetien være i 1260 år. I 1798 skete begivenheder i forbindelse med den franske revolution, som ikke alene resulterede i fængsling af paven, men hans absolutte overherredømme blev brudt.

Omkring dette tidspunkt blev der indført religionsfrihed i mange lande, og det var også omkring disse år, at protestantiske missionselskaber for alvor tog fat på opgaven med at bringe evangeliet til hele verden.

Endetid, dommedag og det sidste kald

Den længste tidsprofeti, der når frem til hvad der kan betegnes som de sidste dage i verdenshistorien, findes i Daniel 8, 14 og dækker over 2300 år. Denne profetiske periode begyndte, da en befaling udgik om at genoprette og genopbygge Jerusalem, i 457 f.Kr. Den slutter i 1844 med dannelsen af en reformbevægelse, der i den sidste tid af jordens historie forkynder Kristi genkomst (Åb14,6-7). Kristi første komme (27-34 e.Kr.) er en betydningsfuld del af denne profeti. "Helligdommen der får sin ret tilbage" er fortolket, (base-ret på en forståelse af det Gamle Testaments helligdomstjeneste), til at være begyndelsen på de sidste tider - med en henvisning til en domsscene i himlen. Profetien er knyttet til en bevægelse, der holder fast på Guds bud og ved Jesu vidnesbyrd" (Åb12,17).

Det var i årene efter 1844, at

syvende dags adventisterne opstod og blev involveret i mission til hele verden ved at kalde folk til tro på Jesus og Guds befalinger.

Der er få andre tidsprofetier i Bibelen. Imidlertid har disse tre, med tydelige historiske datoer, det formål at tidsfæste skelsættende begivenheder i frelsens historie. Der er tale om tiden for Messias første komme, årene den store antikrist vil dominere, og henvisninger til en bevægelse, der vil kalde folk tilbage til Guds befalinger - baseret på troen på Jesus.

Formålet med profeti

Bibelen profetier bekræfter, at vi kan stole på Guds ord. De giver os håb i vor kristne erfaring og opmuntrer os til udholdenhed i åndelige kampe. Profetierne har også givet os værdifulde glimt af både kirkens og den sekulære verdens historie.

Den guddommelige Inspiration har - uden at gå på kompromis med selve det lokale budskab - tilrettelagt det således, at alle generationer har kunnet genkende egne mangler og velsignelser i Guds Ord.

De eskatologiske profetier beskriver positive og negative begivenheder i den religiøse og politiske verden og er fremsat i symbolsk sprog. De skal udlægges og fortolkes, men denne opgave kræver, at fortolkeren er fortrolig med de bibelske budskaber - samt verdens og kirkens historie. Det kræver endvidere at man ikke falder for fristelsen til at løbe foran Gud eller lave planer for inspirationen.

I vore fortolkningsopgaver må vi følge Jesu ord når han siger: "Nu har jeg sagt det til jer, før det sker, for at I skal tro, når det sker" (Joh 14,29).

Oplevelsen af opfyldt profeti er en stor trøst og støtte for de troende og en bekræftelse af Bibelens guddommelige inspiration. ■

Noa anno 2014

Noa troede på Gud da han blev advaret om det der skulle ske, selvom der ikke var nogen, der havde set syndfloden endnu. Derfor byggede Noa arken for at redde sin familie. Noas tro udstillede resten af verden så den blev dømt, men betød at Noa selv blev accepteret af Gud, fortæller Hebræerbrevets forfatter for næsten 2000 år siden. Lidet anede han, at Noa i foråret 2014 skulle blive én af de mest omtalte bibelske personer i verden.

Tekst: Walder Hartmann Foto: Bibelselskabet

Den 14. marts lagde en 70 meter lang og 13 meter høj ark for første gang nogensinde til i en dansk havn. Siden har hundredvis af skoleelever og andre interesserede besøgt kopien af Noas ark, der ligger forankret i Køge i anledning af Bibelselskabets 200 års jubilæum. Siden vil den komme til at ligge i flere østjyske havne, så der bliver rig mulighed for mange af bladets læsere til at se den med egne øjne.

En af dem, der har besøgt arken er biskop over Viborg stift, Karsten Nissen. Han var begejstret og sagde:

”Både pædagogisk og teologisk bliver bibelhistorien her præsenteret på en meget spændende måde. Jeg håber den kan give kendskab til vores kulturgrundlag og få folk til at reflektere over, hvad fortællingerne betyder for os i dag”.

Samtidig med at Noas ark lagde til kaj i Køge, har en film om Noa haft premiere i danske biografier. Carsten Riis Jensen har anmeldt filmen på hjemmesiden Film og Tro, hvor han præciserer at ”Noa er ikke nogen bibelsk film, men en fantasyfilm, hvor instruktøren giver sig selv meget store friheder i forhold til originalteksten... I Noa-filmene er det Noas opgave at bygge arken, så de stakkels, uskyldige dyr kan overleve. Det er meningen, at men-

neskene – også Noa og hans familie – skal dø! Men miljøet og dyrene skal overleve. Det er så op til Noa i slutningen af filmen at beslutte om menneskene – hans egen familie – skal have en ny chance ligesom dyrene, eller om de også skal dø”.

Et forsøg på at gøre Bibelen politisk korrekt?

Da den ”halve ark” – for den er kun halvt så lang, som den bibelske original – lå hjemme i Holland, gav det så store billetindtægter, at konstruktøren, Johan Huibers, fik råd til at bygge en ark i fuld størrelse. Den lille arks nuværende ejer, Aad Peters, har gjort den til et bibelsk kunst-museum og for ham er det ikke afgørende, om Noas ark er fakta eller fiktion.

Både filmen og den lille ark udtrykker en moderne tendens til at gøre Bibelen og kristendommen ”politisk korrekt”. Noa-filmene handler f.eks. i høj grad om en klimakatastrofe.

Jagten på den rigtige ark fortsætter

I maj 1949 plantede Radio Moskva nyheden om en lille gruppe amerikanske arkæologer, der var i færd med at lede efter Noas ark på bjerget Ararat i Tyrkiet. Imidlertid

hævdede man, at det blot var et kluntet forsøg på at udspionere russiske troppebevægelser i nærheden af grænsen mellem Rusland og Tyrkiet.

Siden har flere ekspeditioner forsøgt at finde arken på Ararat, hvilket alt sammen er godt beskrevet i både Rene Noorbergens bog *The Ark File* og i Henry Nissens bog *Noahs Ark*. I virkeligheden var det ikke før i 1872, at man i nogle assyriske slotsruiner fandt nogle poteskår, som indeholdt inskriptioner, der kunne understøtte den bibelske beretning.

Hvis det nogensinde kan bevises, at man har fundet resterne af Noas ark, vil det være alle tiders arkæologiske fund, men indtil videre må vi nøjes med gisninger – og nøjes med den indsigt og inspiration som Noa – anno 2014 kan give os.

For aktive adventist seniorer giver det imidlertid fornyet anledning til at forære venner og bekendte en kopi af det lille hefte *Rejsen med dets henvisning til en verdensomspændende katastrofe* og til www.rejsen.net/noget-nyt-venter. ■

Hvor blev de 63 år dog af?

I Aktive Seniorers forrige nummer fortalte Josef Rasmussen om sine spændende år i Danmark, før han emigrerede til USA. Siden har flere læsere spurgt, hvordan årene i USA formede sig. 63 år er lang tid, så forfatteren fatter sig nedenstående i korthed, men får alligevel mange spændende detaljer med.

Tekst og foto: Josef Rasmussen

De første 3 år (1951-54) studerede jeg på Emmanuel Missionary College, som nu hedder Andrews University. Skolen havde cirka 1100 elever, og blandt dem var der så mange skandinaver, at vi kunne holde skandinavisk sabbatskole.

Hæren har krav på mig

Før jeg rejste fra Danmark, havde det amerikanske konsulat fortalt mig, at jeg skulle registreres men ikke ville blive indkaldt til militærtjeneste i Amerika, for jeg havde aftjent min værnepligt i Danmark. Men i USA sagde de, at det kun gjaldt, hvis jeg havde tjent 24 måneder i den danske hær, og jeg havde kun tjent 13 måneder. Derfor var det højst sandsynligt, at jeg ville blive indkaldt. Jeg havde planlagt på at tage færre klasser og bruge fire år på studierne, så jeg kunne arbejde og tjene flere skolepenge. Nu duede den plan ikke.

Så gjaldt det om at finde deltidsarbejde, som betalte bedre end de fleste af jobbene på skolen.

Resultatet var, at jeg blev nattevagt på skolen fem nætter om ugen fra midnat til klokken 5 om morgenen. Jobbet blev belønnet med 1,25 dollars i timen, og det var mere, end de fleste af eleverne tjente. Det var dog vanskeligt for mig at få søvn nok og at se vågen ud i klasserne; men jeg klarede det i mine første to år på skolen, og alle mine regninger blev betalt.

Jeg blev gift - trods alt

Selv om mit studieprogram og arbejde ikke gav mig megen tid til at finde en kone, lykkedes det dog. Efter to års skolegang blev jeg i august 1953 gift med Carol Lafferty fra Michigan. Hun havde lige taget lærereksamen og skulle undervise 3. klasse i en børneskole. Carol gik med til at blive gift på denne tid, selv om hæren truede med at indkalde mig, og hun kunne risikere at blive alene i to år.

På statsuniversitet

I mit sidste år på Emmanuel Missionary College (1953-54) vandt jeg et stipendium til at læse til en Master of Arts eksamen i historie på statens universitet: University of Michigan. Det kunne gøres på et skoleår. Universitetet var meget stort med omtrent tredive tusind elever.

Lige efter min MA eksamen lod militæret mig vide, at nu kunne jeg ikke få flere udsættelser; men de kunne ikke sige mig, hvornår jeg ville blive indkaldt.

Jeg prøvede at få et job, enten som lærer eller i forretningslivet; men situationen med militæret skræmte mange arbejdsgivere. Efter et par måneders søgen fik jeg dog et job på Argus Cameras, som fabrikerede kameraer og foto produkter.

Ændring i planerne.

På dette tidspunkt var det stadig min plan at vende tilbage til universitetet, få en doktorgrad (PhD) og blive lærer på en højere skole. Først måtte jeg befri mig for truslen om indkaldelse, som havde forfulgt mig i fire år. Men indkaldelsen kom aldrig. Jeg var måske blevet for gammel (27 år) og tilmed gift, så hæren var ikke længere interesseret.

Det var i juni 1955, jeg tiltrådte min stilling hos Argus Cameras. Jeg kunne ikke vide dengang, at jeg ville komme til at arbejde for det firma, eller dets efterfølgere, i 38 år, lige til pensionsalderen. I de år flyttede min familie seks gange. Vi fik en søn, Eric, i 1961 og en datter, Lisa, i 1967. Vi boede i fem forskellige stater: Michigan, New York, Pennsylvania, Massachusetts, og Connecticut. Carol underviste 5 år i børneskoler men standsede, da Eric blev født.

Jeg blev amerikansk statsborger i 1956, efter fem års ophold i landet. Mit første job på Argus var bogføring af de udgifter, der opstod under fremstillingen af vore produkter. Arbejdet var krævende, men alligevel ikke særlig interessant.

En uventet forfremmelse

En morgen i året 1958 kaldte min chef mig ind på sit kontor og sagde uden indledning: "Josef, du skal overtage ledelsen af hulkortafdelingen."

Jeg spurgte, om der var sket noget med den nuværende leder, og chefen svarede: "Den (bandeord) ringede mig op klokken to i morges. Han var fuld, og han fortalte mig, hvad han mener om mig og min ledelse. Så han er ikke ansat her mere".

Det kan måske siges, at jeg kom ind i informationsteknikken på grund af misbrug af spiritus.

Det følgende år blev Argus Cameras overtaget af Sylvania Electric Products. Dette firma var en pioner inden for brugen af computere. De havde bygget et datacenter i Syracuse, New York, og havde planer om at flytte meget af deres bogføring for seks divisioner (med cirka 40.000 medarbejdere) til dette datacenter. Jeg blev straks involveret i at flytte Argus Cameras bogføring til Syracuse, og året efter fik jeg en stilling der.

Vores første computer var en Univac I, løbnummer 8; så det var en af de allerførste. Mit arbejde betød, at jeg ofte måtte rejse til firmaets divisioner eller filialer i staterne New York, Pennsylvania, Massachusetts og Connecticut. Der var hele tiden noget nyt at lære om informationsteknologi.

I de følgende år blev jeg forfremmet til forskellige stillinger inden for faget, f.eks. "Direktør for Databasehandling" eller for Informationsteknologi. I 1973 blev jeg flyttet til hovedkontoret i Stamford, Connecticut. Der blev jeg boende resten af min arbejdstid. I en række år var jeg ansvarlig for valget af computere og godkendelse af planerne for deres anvendelse.

Firmaet blev endnu større, da Sylvania slog sig sammen med General Telephone, et stort telefonselskab. Det nye firma havde over 100.000 medarbejdere og blev kaldt GTE.

I 1974 oprettede GTE en ny division; GTE International, og jeg fik stillingen som direktør for databasehandling i denne division.

GTE havde filialer i mange lande, så jeg måtte rejse meget af tiden. I Europa kom jeg ofte til Tyskland, Frankrig, Italien, og Belgien.

I Sydamerika kom jeg til Brasilien og Venezuela.

I Asien kom jeg til Iran, og i Afrika kom jeg til Algeriet.

Det var interessant arbejde; men det var anstrengende at være på rejse cirka 40 procent af tiden. De sidste 4-5 år af min arbejdstid var jeg heldigvis beskæftiget med indenlandske opgaver

I februar 1993 sagde jeg farvel til GTE og blev pensionist. Jeg må sige, at jeg savner mange af de mennesker, jeg plejede at arbejde sammen med; men jeg savner ikke selve arbejdet. Lad en yngre generation kæmpe med teknologien.

Vi valgte syden

Fri til at vælge, hvor vi nu ville bo, valgte Carol og jeg North Carolina, en af sydstaterne. Der fandt vi et mildere klima, billigere priser og

mindre trængsel eller trafik. Vi byggede et hus med en herlig udsigt over bjergene. Vi var aktive i en lokal Adventistkirke med 75 medlemmer. Her tilbragte vi årene fra 1994 til 2007, indtil det blev nødvendigt at flytte til en by med bedre hospitaler og medicinske specialister. I 2007 flyttede vi til Fletcher Park Inn, et Adventist seniorcenter, hvor man kan bo i en villa eller en i lejlighed. Vi fik en villa. Foruden dette center er der et akademi (en højere skole) og et adventistehospital i nærheden

Afsked

Trods udmærket behandling på gode hospitaler og af dygtige læger døde Carol den 9. november 2008. Vi havde været gift i 55 år.

Ny begyndelse

Året efter (2009) giftede jeg mig med Mary Lou, født Christiansen, som havde boet her i nogle år.

Mary Lou er Skodsborg uddannet fysioterapeut. Hun bragte mig en stor familie. Hun har 3 børn, 8 børnebørn og 6 oldebørn. Desværre bor 4 af oldebørnene i Australien, så vi kan ikke lege med dem.

Jeg har fået mange velsignelser i mine 63 år i USA; men hvor blev det dog af? ■

Oldebørn er en ekstra gave i Josef og Mary Lous tilværelse.

Tilbageblik over et langt liv

Kuranstalten i Juelsminde var i mange år et aktivt visitkort for Adventistkirken i Trekantområdet. Initiativtageren til denne institution hed Jens Andreas Svendsen. JAS var en yderst farverig person, hvis livshistorie byder på både udsyn og indblik. Her fortæller ét af hans børnebørn om sin farfar.

Af: Knud Svendsen Foto: Fra familiens fotosamling

Det gjør ikke noget at være født i Andegaarden, naar man kun har ligget i et Svaneæg! Enhver dansker vil nikke genkendende til de ord fra H.C.Andersens 'Den grimme ælling', og de udgør en rammende beskrivelse af min farfar, som kom fra de ringest mulige kår, men besad et latent potentiale til at skabe noget stort, der satte sig spor.

I 1960, 80 år gammel, nedskrev han sine erindringer under overskriften, Et langt livs tilbageblik. Det er beretningen om en utrolig fattigdom og opvækst. Min farfar kom til verden d. 10. nov. 1880, han voksede op som den tredje ældste af syv, men alt for tidligt blev de små moderløse, da moderen dør 26 år gammel. Men det var ikke nok, for faderen, der var snedker får ved et uheld ødelagt sin højre hånd og må derefter ernære sig som landpostbud og kunne kun være hjemme lørdag-søndag. I et samfund uden udviklet socialforsorg betød det, at

de syv små drenge måtte vandre fra gård til gård for at spise. Senere måtte Jens Andreas tjene som hyrdedreng under en særdeles ondskabsfuld gårdejer. Det faste spørgsmål efter aftensmaden var, om nogen ønskede mere? Var svaret: Ja tak!, blev en så formastelig grådighed besvaret med en knaldende lussing. Var svaret af høflighedsgrunde og frygt: Nej tak! blev en sådan underkendelse af madmors kogekunst besvaret med en knaldende lussing.

Efter arbejder som karl ved en bager og en købmand blev de opsparede penge brugt til et højskoleophold. En iboende trang til at erhverve sig viden mærkes allerede her. Så går vejen tilbage til landbruget, nærmere bestemt herregården Høgholt i Vendsyssel. Ud over at være ansvarlig for at malke 300 køer foreslår fodermesteren ham at blive hans elev, et arbejde, der indbefattede øvelse i at føre bøger. Et ejerskifte

skulle dog medføre store forandringer i farfars liv.

Den nye ejer, en hjemvendt amerikaner, var adventist, og kirkesamfundets tro og lære greb den unge elev. I april 1902 udmeldte han sig af folkekirken og tilsluttede sig Adventistkirken. Tobakspiben led samtidig en ynkelig død; den blev knust mellem to sten foranlediget af et barns bemærkning til sin mor: "Mor! Se den mand, han bruger sut endnu". Ydmygelsen var total!

Nu gik vejen over adventisternes højskole i Nærum til Skodsborg Badesanatorium, hvor han i 1908 bestod eksamen i sygepleje og massagebehandling. Man aner viljen til at ville noget ud over det sædvanlige. Måske kan man sammenligne farfar med det sagalitteraturen kalder "en lykkesmand", en af dem, der får vinden i ryggen selv om - eller netop fordi - han står til søs i modvind, men som ikke uden en væsentlig egenindsats får lykken givende.

Og fra nu af kommer farfars liv til at foregå i sundhedssektorens regi med mange betroede opgaver og poster, deriblandt mange såkaldte "offentlige møder". Den til sådanne lejligheder obligatoriske diplomatfrakke så jeg mange år senere. Den blev omhyggeligt opbevaret i klædeskabet.

Disse møder fra hans tid i Odense medførte også bekendtskab med tre unge fynske piger – døtre af mølleren i Bullerup nord for Odense. Resultatet udeblev da heller ikke, søstrene lod sig døbe som adventister, og af de tre blev Anne Maria min farmor. Dog skal det med, at alle tre på hver deres måde fik betydning i Jens Andreas' senere virke. Ledende mænd i kirken må have haft blik for den unge initiativrige mand, for han fik en opfordring fra Skodsborg om at lede kurbadet i Oslo, og vi må gå ud fra, at han med sin forlovede er faldet til i Norge, for efter et år rejste de til Bergen og oprettede et kursted dér. Han fortalte, at de sled dag og nat for at få stedet op at køre, og det lykkedes. Samtidig blev han leder af menigheden Bergen.

Men så kaldte Danmark igen. Denne gang lød opfordringen til at redde det tabsgivende Frydenstrand ved Frederikshavn. Farfar overtog stedet i april 1913 og drev det med held gennem årene under 1. verdenskrig frem til begyndelsen af 1920'erne. Min faster og far blev født her. Nu er både de og bygningerne væk og borte. I mange eftermiddagssamtaler berettede farfar om den tid, som på mange måder var præget af fremgang, men der viste sig ét problem!

Store personligheder trækker ikke altid på samme hammel. Et samarbejde mellem min farfar og overlæge Ottosen duede ikke! Ottosen rejste regelmæssigt fra

Skodsborg til Frydenstrand for at holde sundhedsfore drag. I sig selv en udmærket idé, men da man i 1919 ville omdanne stedet til et aktieselskab gik det galt, for min farfar havde aktiemajoriteten og var Frydenstrands leder, og de grænser ønskede han respekteret.

Vi skal ikke fordybe os i detaljerne, men blot konstatere, at de to herrer ikke havde fælles kemi. Det var agitatoren og overlægen over for den ikke-bogligt skolede, men dygtige administrator. Deres forskellige syn "passede ikke mig"! konstaterede farfar. De tos veje skiltes, men de havde dog senere sporadisk kontakt.

Det betød et farvel til Frydenstrand, men også begyndelsen til det, der skulle blive hans livsværk: Juelsminde Kuranstalt, som, indtil det blev familieaktieselskab i 1947, ene og alene var farfars. Juelsminde er et kapitel for sig. At sidde i hans stue og høre ham fortælle (han var en brillant fortæller!) om købet af det forfaldne badehotel, som vist nok i 1913 skulle have været brændt, men som desværre for de daværende ejere blev reddet, at høre om indrettelse og istandsætning af bygninger og værelser, om vandboring og tilkøb af tilstødende grunde om anlæggelsen af den omgivende park, hvor han egenhændigt plantede alle birketræerne og kørte ca. 100 lastbilfulde sand væk, om kantsten, der skulle støbes samtidig med, at der jo skulle gives kurbehandlinger, ordnes regnskaber, forberedes daglige andagter, om reparationer, vedligeholdelse, etc. – ja, alt sammen var utroligt spændende for mig unge mand.

Ifølge hans erindringer blev stedet købt i 1919 for 40.000 kr., og han kalkulerede med det samme beløb til renovering. I disse inflationstider endte han dog med

et beløb på 170.000 kr. Det kneb at rejse så mange penge, men ad sære og uventede veje lykkedes det.

Kuranstalten er for mig et smukt eksempel på, hvilke latente kræfter, der kan gemme sig i selv den ringest stillede, når vilje og evner til at se mulighederne er tilstede.

Fra, som en lille moderløs dreng, at være henvist til at spise nådsensbrød på diverse bøndergårde, til at blive herredets rigeste mand, er der dog et spring. Men det vil her være passende at sende en venlig tanke til de tre fynske døtre, uden hvis hjælp, varme og helhjertede indsats, jeg ikke tror, projektet ville have lykkedes!

Under 2. verdenskrig blev stedet beslaglagt, det gav økonomiske smæk, men også de skrammer blev overvundet. Her er stof til en hel slægtsroman. Jeg kan ikke slutte dette korte rids uden at nævne farfars bibelinteresser. Han var særdeles bibelstærk, og citerede man et vers for at underbygge en "teologisk" påstand, argumenterede han fluks med resten af kapitlet udenad. Han havde siddet i mange SDA-bestyrelser, og som han sagde: "dengang faldt meningerne ofte hårdt og kontant og ikke indpakket i pæne, passende vendinger". På ét punkt divergerede han dogmatisk: Han var arianer, når det kom til treenighedslæren, som han ikke fandt basis for i Biblen, ja i 1953 udgav han endda bogen "Guddommen i skriftens lys". Det kapitel lader vi ligge her. De sidste år var præget af resignation og stilhed. Den sidste gang, jeg så ham, sad han i havens liggestol, træet, men med en vis mildhed i udtrykket. Den 13. april 1966 døde han uventet i sit soveværelse. Jeg tror 'mæt af dage' som skrevet står om de gammeltestamentlige patriarker. ■

Et spændende bogfund

Af: Birthe Bayer Foto: HASDA

I en af de mange bogkasser, som HASDA fra tid til anden får, gjorde vi i januar måned et spændende og usædvanligt fund, nemlig en ABC udgivet af Adventistsamfundet omkring år 1900. På forsiden står der:

UDVALGTE FORTÆLLINGER FRA
BØGERNES BOG
*En illustreret Bibelhistorie
for Hjemmet
Af James White*

Tillige med letfattede *Lektier for Børn*

Af Ella King Sanders
Oversat fra engelsk
International Publishing Association,
College View, Lincoln, Nebraska.
Best Stories - Danish, Norwegian
Bogens forside er i farver og ser
meget tiltalende ud, selv om den er
godt slidt. Når man åbner bogen, er
den første illustration, man møder,
et kendt billede af den gode hyrde.

Bogen begynder med forord og
vejledning til lærere og forældre
om bogens brug. Der står om -
Øvelser på Tavlen - Læseøvelser
- Skriveøvelser - Tegneøvelser

- Gjentagelse. Alfabetet står med
almindelige latinske bogstaver, de
"krøllede" bogstaver samt med
skriveskrift.

Første del af bogen er for de små.
I den dansk-norske udgave har man
i de første lektier bibeholdt den
engelske tekst med dansk oversæt-
telse, så denne del af bogen bliver
en dobbeltbog. Om det står der i
forordet: *"Dette indser man straks
er til stor Fordel, da de smaa faar
Øvelse i at læse begge Sprog på en
gang"*.

Her er lidt fra en side i den usæd-
vanligt tiltalende ABC fra omkring
år 1900:

Lesson one
*I see a bird
Jeg ser en Fugl*

*I see an apple
Jeg ser et Æble*

Længere henne i bogen er der
lektioner om planter, dyr, prak-
tisk arbejde (at vaske op, malke),
personlig hygiejne samt om Guds

Ord Hvis man tager et eksempel
fra f.eks. lektionerne om planter, er
afsnittet om bønnen helt fantastisk.
Det er bygget op som En Bønnes
Fortælling i fem historier med illu-
strationer, der passer til. Her er et
uddrag fra første fortælling:

*Her er jeg i min varme Seng.
Johan lavede Kassen. Han fyldte
den med Jord. Marie lagde mig
ned i min Seng. Hun dækkede mig
til med Jord. Solen gjorde Sengen
varm. Børnene ventede på, at jeg
skulle vaagne op. De gav mig Vand.
De sagde: Det vil vække den." Jeg
synes saa godt om den varme Sol
og om Vand. Dette vidste Børnene.*

Op så fortsætter anden fortælling:

*God Morgen, Børn. I ser, at nu er jeg
vaagen. Jeg kryber ud af min hvide
Kappe. Jeg stikker Fødderne ud
først. I kalder mine Fødder for Rød-
der. Mine Rødder hjælper mig til at
stå. Ved I, at jeg har smaa Munde i
mine Rødder? Jeg kan ikke springe
omkring for at faa min Føde. Jeg
faar min Mad ud af Jorden.*

Vi springer helt frem til femte historie, som ender med tekst og tegninger vist på en tavle. Sidste linie i teksten lyder: *Du bør takke ham, som gav mig Liv.*

Adventistsamfundet blev organiseret i en konferens i 1880 med J. G. Matteson som formand. Sidst i 1800-tallet og i begyndelsen af 1900-tallet var det vanskeligt for forældre at få deres børn fritaget for skolegang om sabbatten (lørdag). Det blev derfor aktuelt at få oprettet menighedsskoler. Sagen blev drøftet på årskonferensen i 1889, og det blev vedtaget at fremme skolesagen.

Det skal her indskydes, at den første SDA menighedsskole allerede var blevet oprettet i 1883 i Dronninglund af C. C. Hansen fra Asaa, tre år efter Adventistsamfundets organisering. Ret hurtigt kom der flere menighedsskoler til. I 1897-98 var der kun 15 menighedsskoler i USA, men allerede 5 i Danmark. En fantastisk bedrift. I Danmark var der ildsjæle, som satte handling på ord.

I bladet *Trøstermanden* fra 1898 finder vi på side 158 følgende oplysninger om menighedsskolerne:

- *Børneskolen i København*
22 elever
Lærerinde: *Hansine Strunge*
- *Skolen i Frederikshavn*
26 elever
Lærerinde: *Anna B. Jensen*
- *Skolen i Jerslev*
18 elever
Lærerinde: *Valborg E. Hansen*
- *Skolen i Kølkær*
22 elever
Lærerinde: *Marie Jensen*
- *Skolen i Dronninglund*
18 elever
Lærerinde: *Karoline Thomsen*

Desuden er der for nylig begyndt en Skole i Øster Vraa med Emilie Hansen som Lærerinde.

Det er lige så imponerende, at man hurtigt fik forfattet, oversat og trykt undervisningsmateriale som i bogen *Udvalgte Fortællinger fra Bøgernes Bog*. Sidste halvdel af bogen er forbeholdt bibelhistorien begyndende med skabelsen, stadigvæk både på dansk og engelsk. Resten af bibelhistorien er herefter udelukkende på dansk. På hveranden side er der en illustration. Her er brugt Gustave Dorés billeder, som vi kender dem fra vore

gamle adventistbøger samt mange andre religiøse bøger fra samme tid. Sidste lektion, som slutter på side 198, bærer titlen *Herredømmet gjenoprettet*. James White, en af vore første pionerer, var formand for Generalkonferensen fra 1865-1867 og igen fra 1880-88, men han tog sig tid til at skrive en bibelhistorie for børn. Arbejdet for vore børn havde også en stor plads i hans hjerte. Vi har også grund til at takke de første danske adventister for det fantastiske arbejde, som de udførte.

Hvem har bogen tilhørt? Måske du kan hjælpe os. På forsiden er der skrevet noget, som er meget svært at læse. Der står Metha Zimmen (?), 6 år, Hjørring. Muligvis står der også Birthe Zimmen. Inden i bogen står der: Sindal Bibliotek. Der var en hel del medlemmer i Sindal SDA menighed, men der dukker ikke noget navn op, som ligner Zimmen. Hvis du ved noget, vil vi i HASDA meget gerne høre fra dig. ■

For 100 år siden

I "Missionsefterretninger" svarende til "Adventnyt" stod der i 1914 følgende annonce:

En ung Pige, 23 Aar gammel, ønsker Plads til 1st November som Husbestyrerinde hos Sabbatsholdere i et pænt Hjem, hvortil der ikke hører Landbrug. Henvendelse til Ekspeditionen, Margrethevej 5, Kjøbenhavn V.

PS. I dag hedder Margrethevej Suomisvej.

Glem ikke årets Seniorstævne på Sundvolden Hotel

Der er endnu ledige pladser på årets seniorstævne, som i år foregår på Sundvolden Hotel udenfor Oslo, i dagene 15.-20. juli.

Der er arrangeret fælles busrejse fra Danmark - afgang mandag den 14. juli - med opsamling i Århus, Daugård, Odense, Ringsted og Nærum. Bussen kan rumme 42 personer og har Kaj Bidstrup som chauffør. Der bliver en overnat-

ning i Sverige på både henrejse og hjemrejse. Samlet pris for bustur og stævne er kr. 5.800 pr. deltager.

Programmet, som kan studeres i AS nr. 1, har kun undergået få forandringer og byder således på masser af inspiration, muligheder for socialt samvær og anledning til at deltage i udflugter til norske kulturseværdigheder.

Tilmelding til seniorstævnet bedes foretaget snarest til Bent Nielsen - tlf. 65902570.

Også dette stævne vil være en god mulighed for at dine venner kan opleve fællesskab med aktive adventist seniorer. ■

Seniortur til Jenle - onsdag d. 7. maj

Jenle er navnet på Nanna og Jeppe Aakjærs kunstnerhjem på halvøen Salling, der strækker sig ud i Limfjorden nord for Skive. Bygningerne ligger i et meget smukt område med to skove. I Jenles sydskov ligger Nanna og Jeppe Aakjær begravet.

Jenle er målet for forårets seniortur, der foregår med busafgang fra Daugård kl. 11 og mulig opsamling i Nr. Snede og/eller Ikast. Vi spiser en god middag undervejs (Breum Landevejskro) og fortsætter derefter til Jenle, hvor der er arrangeret rundvisning. Vi regner med at være tilbage i Daugård ca. kl. 18.00.

Turen koster alt inkl. kr. 275 pr. deltager. (Drikkevarer til middagen og evt. eftermiddagsservering på Jenle er dog ikke inkluderet).

Tilmelding snarest til Birthe Bayer 75896195 eller Walder Hartmann 75895619. Du er velkommen til at invitere venner med. ■

Os i mellem

En dødsanmeldelse fra 1900

I sit arbejde med at hjælpe personer, der søger oplysninger gennem HASDAs arkiver, stødte Birthe Bayer forleden på fig. dødsanmeldelse, som hun ønsker at dele med AS's læsere:

Det bekendtgøres herved for søskende og venner, at søster Stina Thomsen af Øster Vraa, Danmark, afgik ved døden den 12te april 1900 i en god gammel alder, 83 år på tre uger nær. Søster Thomsen har gennemgået og lidt meget i sin tid ved ulykkestilfælde, og i de sidste få år kunde hun med besvær gå. Hun fandt sig dog med tålmodighed i det alt sammen. I sin sidste sygdom var hun meget glad i sin frelser og tilfreds med at dø. Søster Thomsen antog den nærværende sandhed i Thulstrup under br. Mattesons virksomhed for 23 år siden, og var den første, han døbte her i Danmark. De sidste få år boede hun hos sin datter, Marie Larsen, der dybt føler savnet af sin elskede moder, dog glad ved tanken om, at de snart skal ses igen for aldrig at skilles. Søster Thomsen efter-lader sig fem børn, af hvilke tre er i Amerika og to i Danmark.

Undertegnede talte i hjemmet over Amos 4,12 til en del opmærksomme tilhørere, som derefter fulgte vor søster til hendes sidste hvilested. ■

M.M. Olsen

Ben Carson for president

Forleden kunne man i Wall Street Journal læse gisninger om, at Ben Carson - en i USA kendt adventist kirurg - måske var på vej til at blive republikanernes næste præsidentkandidat.

Nyheden, der gav anledning til spekulationerne, var, at Ben Carson var indbudt som taler til den årlige "prayer-breakfast" i Det hvide Hus. I sin tale foreslog han to usædvanlige politiske tiltag, idet han fortalte om den bibelske tiendeplan: "Vi må finde på noget meget enkelt. Når jeg læser i min bibel, læser jeg om universets mest reelle væsen, Gud. Han har givet os et skattesystem, hvor alle bidrager med 10%".

Carson foreslog ligeledes nye metoder indenfor sundhedsvæsenet, hvor vægten blev lagt på den enkeltes personlige ansvar for at bidrage til eget helbred.

Da Ben Carson senere blev konfronteret med tanker om, at han skulle stille op som kandidat til præsidentposten i USA, svarede han: "Hvis Gud greb mig i kraven og forlangte det, ville jeg adlyde; men det er ikke min egen intention at søge opstilling". ■

I nyhedsbrev fra Heri Hospital skriver Morten Jørgen Øster bl.a.:

Allerede dagen efter at vi kom til Heri var den første patient til mig klar. Det drejede sig om en dreng, der havde en 200 shilling mønt siddende godt fast i spiserøret. Han havde ventet et par dage, men det lykkedes med gastroskopet og en tang at få mønten fisket op også uden yderligere skade på drengen.

Siden er det blevet til mere end 40 kikkertundersøgelser og det kan hospitalet mærke i form af øgede indtægter.

Vi har også besøg af tre danske piger, to sygeplejersker og en der endnu ikke har besluttet sig for, hvad hun vil ende som. De to skal være her i to måneder og har allerede gjort et stort arbejde hernede.

Den sidst ankomne sygeplejerske Maja Lytjohan er først ved at sætte sig ind i arbejdet og skal kun være her en måned, hvilket er for kort tid. Ester Strand og Edith Olsen, der er studenterkammerater fra Vejle fjord skal være her i to måneder og har allerede gjort stor nytte.

Når containeren dukker op på Heri, og det håber vi sker i næste uge, så får alle travlt med at organisere indholdet på bedste måde. Der skal deles brugt tøj og sko ud til de mange fattige, der bor omkring hospitalet. ■

MÅ DIN VEJ GÅ DIG I MØDE

**Må din vej gå dig i møde,
og må vinden være dig en ven,
og må solen varme blidt din kind,
og å regnen vande mildt din jord.
Indtil vi ses igen
må Gud holde, holde dig i sin hånd.**

**Må din dag se mange timer,
og må natten skænke sig din fred,
og må mørket læge dine sår,
og må lyset leve i dit blik.
Indtil vi ses igen,
må Gud holde, holde dig i sin hånd.**

**Må din lut få mange strenge,
og må tanken spænde højt sin flugt,
må din visdom finde til sin brønd,
og din latter lette som en fugl.
Indtil vi ses igen,
må Gud holde, holde dig i sin hånd.**

**Må din tro bevare gløden,
og dit håb sit stærke vingeslag,
og må kærligheden fylde dig,
og din Gud velsigne dig og dit.
Indtil vi ses igen,
må Gud holde, holde dig i sin hånd.**

(En keltisk velsignelse oversat af H. Lissner)

Mød andre seniorer:

- Ved årsmødet på Himmerlands-
gården 28. maj - 1. juni
- Ved årsmødet i Nærum
19. - 20. september
- Ved Seniorforeningens juletræf i
Nærum den 9. november
- Ved Seniorforeningens juletræf i
L.I. Nørlund den 23. november